

Aan Raimondo van Capua van de orde der Predikheren

Over de volharding in tegenspoed. Zij vertelt over haar lijden en geeft broeder Raimondo haar laatste vermaningen.

In de naam van Jezus Christus, de Gekruisigde, en van de zoete Maria.

Dierbaarste en zoetste Vader in Christus, de zoete Jezus. Ik, Catharina, dienstmaagd en slavin van de dienaren van Jezus Christus, schrijf aan u in Zijn kostbaar Bloed, met de wens u een zuil te zien, die nieuw gegrondvest is in de tuin van de heilige Kerk, zoals het passend is voor de trouwe bruidegom van de Waarheid, die u moet zijn; en dan zal mijn ziel zich zalig prijzen. En daarom wil ik niet, dat u het hoofd om zult wenden in geen enkele wederwaardigheid of vervolging, maar ik wil dat u zult roemen in de wederwaardigheden. Want in het uithouden tonen wij onze liefde en onze volharding en geven wij eer aan de naam van God en niet op een andere wijze. Nu is het de tijd, dierbaarste Vader, om zichzelf geheel te verliezen en om in het geheel niet aan zichzelf te denken, zoals die glorierijke arbeiders deden, die met zoveel liefde en verlangen bereid waren hun leven te geven, die voortdurend en met grote nederigheid bleven bidden, volhielden tot in de dood en met hun bloed de tuin besproeiden. Pas op dat ik niet zie, dat u vreesachtig bent, noch dat uw schaduw u angst aanjaagt, maar wees een manmoedig strijder en werp nooit het juk van de gehoorzaamheid af, dat u is opgelegd door de hogepriester. En in de orde moet u zich toelagen op wat u ziet, wat strekt tot de eer van God, want dit wordt van ons geëist door de grote goedheid van God, die ons voor geen ander doel daar geplaatst heeft. Zie in welke nood de heilige Kerk zich bevindt, wij zien haar geheel alleen, geheel verlaten. Dit heeft de Waarheid duidelijk aangetoond, zoals ik u in een andere brief heb geschreven. En zoals de Bruid geheel verlaten is, zo ook haar Bruidegom.

O, zoetste Vader, ik zal u niet de grote geheimen van God verzwijgen, maar ik zal ze u vertellen zo kort als ik kan en in zover de menselijke tong het kan verhalen en uitdrukken. En ook zal ik u zeggen, wat ik wil dat u doen zult. Maar ontvang zonder smart, wat ik u zeggen zal, want ik weet niet, wat de goddelijke goedheid met mij zal doen, mij hier laten blijven of mij tot haar terugroepen.

Vader, mijn vader en mijn zoetste zoon, van de dag van de besnijdenis tot op deze heeft God bewonderenswaardige geheimen gewerkt, zodat de tong niet voldoende zal zijn om ze te verhalen. Maar laten wij die gehele tijd voorbijgaan. Wij komen dan aan de zondag van sexagesima, op welke dag, zoals ik u in het kort zal schrijven, de geheimen plaatshadden, die u zult horen, en het schijnt mij dat hij nog nooit een dusdanig voorval heeft meegebracht. Want zo hevig was de pijn van mijn hart, dat mijn kleed werd stukgereten doordat ik er zo hevig aan had getrokken, terwijl ik mijzelf in de kapel heen en weer wierp zoals iemand, die in krampen ligt. Indien iemand mij had vastgegrepen, hij zou mij werkelijk het leven genomen hebben. Toen daarop de maandag gekomen was, moest ik 's avonds schrijven aan de Christus op aarde (1) en aan drie kardinalen. Toen liet ik mij helpen en ging naar de cel. En nadat ik geschreven had aan de Christus op aarde, was het mij onmogelijk nog meer te schrijven, zo hevig waren de pijnen, die altijd sterker werden in mijn lichaam. En na een korte tijd begon het verschrikkelijke van de duivels op een zodanige wijze, dat het mij geheel verdoofde. Het was of zij woedend waren tegen mij, omdat ik, aardworm, de oorzaak zou zijn geweest, dat hun iets ontruikt was, dat zij lang hadden bezeten in de heilige Kerk. En zo hevig was dat verschrikkelijke gevoegd bij de lichamelijke smart, dat ik uit de cel wilde vluchten en naar de kapel gaan, alsof de cel de oorzaak van mijn pijnen geweest zouden zijn. Ik richtte mij dus

op en omdat ik niet kon lopen, steunde ik op mijn zoon Barduccio. Maar spoedig werd ik op de grond gegooid en nadat ik neergegoot was, scheen het mij alsof mijn ziel het lichaam had verlaten. Niet dat zij werkelijk het lichaam had verlaten, want dan smaakte mijn ziel het geluk van de onsterfelijkheid en ontving samen met hen het hoogste goed. Maar nu scheen zij een afgescheiden ding, want in het lichaam scheen zij niet te zijn, maar zij zag mijn lichaam alsof het dat van een ander geweest was. En toen mijn ziel de smart zag van degene, die met mij was, wilde ik weten of ik mijn lichaam kon gebruiken om hem te zeggen: „Mijn zoon vrees niet,” maar ik zag niet, dat het de tong of enig ander lichaamsdeel kon bewegen, het was als een lichaam gescheiden van het leven.

Ik liet dus het lichaam voor wat het was en richtte mijn verstand op de afgrond van de Drievuldigheid. Mijn geheugen was vervuld met de herinnering aan de noden van de heilige Kerk en aan die van geheel het volk van de christenen. En ik schreeuwde in Zijn aangezicht en met vertrouwen vroeg ik om de goddelijke hulp, ik stelde Hem mijn wensen voor, ik deed Hem geweld aan door mij te beroepen op het Bloed van het Lam en op de smarten door Hem gedragen. En ik bad zo dringend, dat het mij scheen, dat Hij mijn smekingen niet zou kunnen versmaden. Daarna bad ik voor u allen en vroeg, dat in u Zijn wil en mijn wensen zouden worden vervuld. Toen vroeg ik, dat Hij mij zou verlossen van de eeuwige verdoemenis. En in deze toestand bleef ik zo'n lange tijd, dat de familie mij beweende als een dode.

Ondertussen was de woede van de duivels bedaard. Toen kwam voor mijn ziel de tegenwoordigheid van het nederig Lam, dat zei: „Twijfel er niet aan, dat ik uw wensen en die van mijn andere dienaren zal vervullen. Ik wil dat u zien zult, dat ik een goede meester ben. Ik handel als de pottenbakker, die zijn kruiken vormt en vervormt in hoe het hem goed lijkt. Deze mijn kruiken kan ik vernietigen en weer opnieuw maken en daarom neem ik de kruik van uw lichaam en ik vorm het opnieuw in de tuin van de heilige Kerk, op een andere wijze dan de vorige.” En nu de Waarheid mij op een lieflijke wijze en door zoete woorden, die ik niet zal zeggen, dwong, begon het lichaam weer een beetje te ademen en blijk te geven, dat de ziel in haar omhulsel was teruggekeerd. Ik was toen vol bewondering, en de pijn bleef in mijn hart en nog altijd heb ik ze daarin. Ieder genot, iedere verfrissing en ieder voedsel werden van mij weggenomen en toen ik daarop naar boven werd gebracht, scheen de kamer vol duivels en zij begonnen mij een nieuwe slag te leveren, de ergste, die ik ooit had doorstaan. Zij wilden mij doen geloven en doen zien, dat ik niet degene was, die in mijn lichaam was, maar een onzuivere geest. (2) Met een zoete tederheid riep ik toen om de goddelijke hulp, maar daarom toch niet weigerend de lasten te dragen, zei ik: „God kom mij te hulp, Heer haast u mij te helpen. U hebt toegelaten, dat ik alleen zou zijn in deze strijd, zonder de verfrissing van de Vader van mijn ziel, waar ik van beroofd ben door mijn ondankbaarheid.”

Twee dagen en twee nachten gingen voorbij in deze storm. Het is waar dat de geest en het verlangen geen letsel ontvingen, maar steeds op hun doel gericht bleven, maar het lichaam scheen steeds minder te worden. Op de dag van Maria Zuivering (red.: Maria Lichtmis, Opdracht van de Heer in de tempel) wilde ik de Mis horen. Toen werden alle geheimen vernieuwd en God toonde mij de grote nood, die er was, zoals ook later bleek, want Rome was op het punt in opstand te komen. Er werd buitensporig en met veel oneerbiedigheid gesproken. Maar God heeft balsem op hun harten gelegd en ik geloof dat wij een goed einde zullen hebben. (3) Toen legde God mij deze verplichting op, dat ik gedurende de gehele heilige vastentijd, de wensen van onze familie moest laten opofferen en dat ik Hem iedere dag tot deze intentie een Mis moest laten opdragen, dat wil zeggen, dat dit alles alléén voor de heilige Kerk moest zijn. En dat ik iedere morgen bij het aanbreken van de dag

een Mis moest horen; u weet, dat dit voor mij iets onmogelijks is, maar voor de gehoorzaamheid aan Hem is niets onmogelijk.

Het verlangen heeft zozeer vorm aangenomen, dat het geheugen niets anders kan bevatten, het verstand niets anders kan zien en de wil niets anders meer kan wensen. Niet dat ik daarom afkerig ben van de dingen hier beneden, maar in het verkeer met die ware burgers, wil noch kan de ziel genot vinden in hun geluk, maar slechts in de honger, die zij gehad hebben toen zij nog pelgrims en reizigers waren in dit leven.

Op deze en op vele andere wijzen, die ik niet kan verhalen, wordt mijn leven verteerd en vloeit het heen voor deze zoete Bruid; bij mij geschiedt dit op deze wijze, bij de glorierijke martelaren door het storten van hun bloed. Ik bid de goddelijke Goedheid, dat Zij mij spoedig de verlossing van Haar volk zal doen zien.

Toen het uur van de terts was gekomen en ik opstond na de Mis bijgewoond te hebben, zou u hebben gemeend een dode naar de Sint Pieter te zien gaan, en daar ga ik weer in het scheepje van de heilige Kerk werken. Dit houd ik vol tot het uur van de vespers en ik zou noch overdag, noch 's nachts van deze plaats willen gaan, tot ik het volk een weinig gekalmeerd zou zien en vast verbonden met hun Vader. (4)

Mijn lichaam blijft zonder elk voedsel, zelfs zonder een slok water. Mijn lichamelijke smarten zijn zo hevig als ik ze nog nooit heb verdragen, zo zelfs, dat mijn leven aan een zijden draadje hangt.

Ik weet nu niet wat de goddelijke goedheid met mij wil doen, maar naar mijn gevoel alleen te oordelen zeg ik, dat ik de goddelijke wil wel voel; wat mijn lichamelijk gevoel betreft, schijnt het mij, dat ik dit in deze tijd zal moeten bevestigen door een nieuw martelaarschap in de zoetheid van mijn ziel, dat is in de heilige Kerk. Wellicht zal God mij daarna met Zichzelf (5) doen verrijzen en een einde maken aan mijn ellende en aan mijn gekruisigde verlangens of Hij zal zijn gewone wijze gebruiken om mijn lichaam weer te omgorden. Ik heb tot Zijn barmhartigheid gebeden en ik bid nog daarom, dat Zijn wil in mij vervuld mag worden en dat ik u, noch de anderen als wezen achterlaat. Maar richt u steeds in een waar en volmaakt licht op de weg van de leer van de waarheid en ik ben er zeker van, dat mijn wens verhoord zal worden.

Nu bid ik en smee ik u, mijn Vader en mijn zoon, mij gegeven door de zoete Moeder Maria, dat indien God het oog Zijner barmhartigheid op mij richt, u uw leven zult hernieuwen. Dat u dood zult zijn voor ieder zinnelijk gevoel en dat u zich geheel in het scheepje van de heilige Kerk zult werpen. Dat u steeds voorzichtig in uw gesprekken zult zijn; in de werkelijke cel kunt u slechts weinig verblijven, maar ik wil, dat u steeds de cel van het hart zult bezitten en dat u deze steeds in u mee zult dragen. Want u weet, dat als wij ons naar het innerlijke inkeren, dat onze vijanden ons dan niet kunnen schaden. Dan moet iedere oefening, die u zult volbrengen, gericht en geregeld zijn volgens God. Ook bid ik u, dat u uw hart zult doen rijpen tot een heilige en ware voorzichtigheid, dat uw leven een voorbeeld mag zijn voor de ogen van de wereldlingen en dat u zich nooit wilt voegen naar de gebruiken van de wereld. En dat in u met een waarachtige en volmaakte nederigheid de mildheid ten opzichte van de armen die u steeds hebt getoond en de vrijwillige armoede die u hebt beoefend, vernieuwd en verfrist wordt. Dat geen enkele eer of verheffing, die God u mag geven u zal laten verflauwen, maar verdiep u in het dal van de nederigheid, terwijl u zich verheugt

aan de tafel van het heilig kruis. Neem daar de spijs van uw ziel en omhels er de moeder, het nederige, trouwe en voortdurende gebed, gepaard met het heilige waken en draag iedere dag de Mis op indien noodzakelijke dingen het u niet beletten. Ontvlucht het ijdele en lichtzinnige gepraat maar wees bezadigd in het spreken en in alle andere dingen en toon dit bij elke gelegenheid. Werp van u iedere tederheid voor uzelf en iedere slaafse vrees, want zulke mensen heeft de zoete Kerk niet nodig maar wel heeft zij behoefte aan personen die wreed zijn voor zichzelf en vol zachtheid voor haar. Dit zijn de dingen, die ik u vraag met grote zorg te beoefenen.

Ik vraag u, dat u bezit zult nemen van het boek en al het geschrevene, wat u van mij zult vinden, u broeder Bartholomeus, (6) broeder Thomas en de Meester. Doe er mee samen met Meester Thomas, wat u ziet, dat het meest zal strekken tot Gods eer. Ik vond er enige verkwikking in. Ook verzoek ik u, dat indien het u mogelijk is, u de herder en bestuurder wilt zijn van deze familie, dat u een vader voor hen wilt zijn en hen wilt bewaren in de vreugde van de liefde en in een volmaakte vereniging, zodat zij niet als verstrooide schapen zonder herder zullen zijn of blijven.

Ik geloof dat ik voor hen en voor u na mijn dood meer zal kunnen doen dan tijdens het leven. Ik zal de Eeuwige Waarheid bidden, dat Zij iedere volheid van genade en alle gaven, die Zij aan mijn ziel zou hebben gegeven op u allen wil overstorten opdat u lichten zult zijn, geplaatst op de kandelaar. Ik vraag u, dat u de Eeuwige Bruidegom wilt bidden, dat ik op mannelijke wijze mij zal mogen onderwerpen aan Zijn wil en dat Hij mij de menigte van mijn ongerechtigheden vergeeft. En ik bid u, dat u mij iedere ongehoorzaamheid, oneerbiedigheid en ondankbaarheid vergeven wilt, die ik tegen u heb bedreven en iedere smart en bitterheid, die ik u mogelijk heb aangedaan en de weinige zorg, die ik heb gehad voor ons heil. En ik vraag u om uw zegen.

Bid veel voor mij en laat voor mij bidden om de liefde van Christus, de Gekruisigde. Vergeef mij, dat ik u smartelijke woorden heb geschreven, ik schrijf ze niet om u verdriet te doen maar omdat ik in twijfel ben en niet weet, wat de goedheid van God met mij zal doen. Ik wil mijn plicht gedaan hebben. En wees er niet bedroefd over, dat wij wat het lichaam betreft van elkaar gescheiden zijn. Uw tegenwoordigheid zou mij een grote troost zijn, maar meer troost en vreugde geeft het mij de vruchten te zien van wat u bewerkt in de heilige Kerk. En ik bid u zeer dringend, dat u zich hard aan het werk zult zetten, want nog nooit had zij daaraan zoveel behoefte en wijk voor geen enkele vervolging zonder de toestemming van onze Heer, de paus.

Versterk u in Christus, de zoete Jezus, zonder enige bitterheid. Meer zeg ik niet. Volhard in de heilige en zoete genieting van God. Jezus zoet, Jezus de Liefde.

(1) de paus

(2) Haar levensbeschrijver Raimond van Capua zegt, wanneer hij over haar laatste strijd met de duivels spreekt, dat deze haar op een ijzingwekkende manier toebrulden: „Vervloekte, u hebt ons tot heden vervolgd altijd en overal, maar de tijd is gekomen, waarop wij ons op u zullen wreken. U verjaagt ons van hier, maar wij zullen u uit het lichamelijk leven verdrijven.”

(3) De aanhangers van Clemens VII hadden een ernstig oproer in Rome op touw gezet. Samenzweerdgers drongen het Vaticaan binnen, maar bij het zien van Urbanus, gezeten op de troon

en bekleed met de insignes van zijn waardigheid, weken zij terug. Catharina had hem beschermd met haar gebeden en door het offer van haar eigen leven.

(4) Raimond van Capua zegt hieromtrent: Iedere morgen ging zij naar de kerk van Sint Petrus, prins van de apostelen, zij hoorde er de heilige Mis, bad zeer lang en tegen het uur van de vespers keerde zij naar huis terug, waar zij voortdurend te bed bleef. Al degenen, die haar op het smartbed zagen, meenden dat zij zich niet meer zou kunnen bewegen en toch stond zij de volgende morgen op en legde zeer snel te voet de afstand af, die de kerk van Sint Petrus van haar woning scheidde, een afstand, die een sterke man niet zonder vermoeienis aflegt. Slechts enkele dagen vóór haar dood verliet zij op een waarschuwing van de hemel haar bed niet meer.

(5) Zij zinspeelt op het naderend Paasfeest.

(6) De personen, die de heilige Catharina hier noemt, zijn: broeder Bartholomeus van Siena, die een van de getuigen was bij het proces van haar heiligverklaring te Venetië, broeder Thomas Nacci Caffarnini, die een supplement heeft geschreven op het werk van broeder Raimundus, of wel broeder Thomas, haar biechtvader. Degene die men de Meester noemde was Johannus Tantucci, kluizenaar van Sint Augustinus. Meester Thomas was Thomas Buonoconti, leerling van de heilige of wel Thomas Pietro, secretaris van Urbanus VI.